

[Lysholt Hansen.]

„... prisen for denne øgede selvstændighed også er, at kommunerne fører en sund finansiel politik“

er et velrettet, men derfor ikke berettiget spark til de kommunalfolk, der gennem mange år har gjort en stor og frivillig indsats landet over. Når man så dertil hører økonomiministeren lige forud for denne udtalelse sige, at det er

„ønskeligt, at der opnås en højere selvfinansieringsgrad i kommunerne end hidtil på samme måde, som staten nu i en år-række har dækket alle sine drifts- og anlægsudgifter gennem beskatning“,

ja, så spørger man uvilkårligt sig selv, om økonomiministeren da er fuldkommen uden kendskab til, at kommunernes beskatningsmuligheder slet ikke kan sammenlignes med statens. Den eneste indtægtsmulighed af betydning, kommunerne har, er jo den direkte beskatning, medens staten har mange andre kilder at øse af.

Både finansministeren og økonomiministeren er udmærket klar over, at følgen af den gennemførte og foreslåede politik over for kommunerne vil blive, at de velhavende borgere slipper billigere i skat, og at folk med de mindre og de mellemste indtægter kommer til at betale mere. Vi ved alle, at kommuneskatten er proportional, altså at den, der har 100.000 kr. i indkomst, betaler samme procent af sin indkomst som den, der har 20.000 kr., hvorimod statsskatten er progressiv, så man af den store indtægt kommer til at betale en større procentdel i skat end af den lave indtægt. Vi er heller ikke ukendt med, at folk med store indkomster finder ud af at flytte til kommuner med lav skatteprocent for at slippe billigere i kommuneskat. Statsskatteprocenten derimod kan de ikke flytte fra. Det vil altså sige, at den overflytning af udgifter til kommunerne, som regeringen tilsigter, betyder en stigning i kommuneskatten og dermed også et større skattetryk for de borgere, der har det dårligst. Det er vel

også det, der egentlig er tilsigtet fra regeringens side — men så burde man sige det.

Kommunernes aktivitet bekymrer både finansministeren og økonomiministeren, og det er måske også rigtigt, at en del egentlig mindre heldige følgevirkninger af kommunalreformen har været, at nogle kommuner, der den 1. april 1970 skal lægges sammen med andre, i det sidste år, hvor de er selvstændige, har benyttet lejligheden til at foretage investeringer, som de ellers måtte regne med blev udskudt noget. Men jeg vil gerne understrege, at det jo er en engangsforeteelse, som automatisk ophører i 1970, og jeg advarer regeringen mod at bruge dette forhold som påskud til at lave ødelæggende indgreb over for kommunerne og deres lånemuligheder. Der er nemlig ingen grund til at pege fingre ad kommunernes opsparing. Købstadforeningens direktør har for nylig i et foredrag i Nationaløkonomisk Forening dokumenteret, at kommunerne selvfinansierer omkring halvdelen af deres samlede investeringer, og stort mere kan man vist ikke forlange med de beskatnings- og indstægtsmuligheder, som folketinget har stillet til rådighed for kommunerne. Jeg synes tværtimod, det er godt klaret i betragtning af, at mange af disse kommuner må klare deres byudvikling ved skatteudskrivning på en brøkdel af det antal mennesker, der senere skal bo i kommunen. Jeg synes også, det er godt klaret, at man i en række egnsudviklingsområder på et lavt skattegrundlag har kunnet ofre store investeringer — og fortsat må regne med at gøre det — for at kunne virke attraktiv på virksomheder; i modsat fald vil disse områder sygne yderligere hen.

Med det oplæg, økonomiministeren kom med i går om kommunernes fremtidige lånemuligheder — eller jeg skulle måske nærmere sige afskæring af lånemuligheder — sker der det, at de kommuner, der gør noget for at skabe gode forhold for borgerne, straffes, medens de, der intet foretager sig, bliver belønnet. Vi kan ikke støtte